

ЗУСТРІЧ ГЕНЕРАЛЬНОГО СЕКРЕТАРЯ ІМО З МОЛОДДЮ ПРМТУ

Візит Генерального секретаря ІМО до України став важливим сигналом підтримки української морської спільноти та відкрив нові можливості для співпраці між українськими морськими навчальними закладами, ПРМТУ та Міжнародною морською організацією.

Генеральний секретар Міжнародної морської організації (ІМО) Арсеніо Домінгес відвідав Україну, щоб особисто висловити підтримку представникам морської спільноти.

Міжнародна морська організація — це спеціалізована установа Організації Об'єднаних Націй, що встановлює стандарти безпеки, захисту та екологічних показників міжнародного судноплавства. Її основна роль полягає у створенні справедливої та ефективної нормативно-правової бази для судноплавної галузі, яка є загальноприйнятою і виконується в усьому світі. Безпека людського життя на морі є ключовим пріоритетом для ІМО з моменту початку її роботи в 1959 році. ІМО налічує 176 держав-членів та трьох асоційованих членів. Україна набула членства в ІМО у 1994-му році.

Зустріч із майбутніми фахівцями галузі відбулася у Морському юніон центрі Профспілки робітників морського транспорту України (ПРМТУ) за підтримки Міністерства розвитку громад та територій України та Адміністрації судноплавства.

Під час свого звернення до молоді Генсек ІМО Арсеніо Домінгес наголосив на важливості підтримки моряків у непростих умовах, з якими вони стикаються сьогодні: «Моряки повинні мати змогу виконувати свої обов'язки без ризику для життя. Я закликаю судновласників, операторів суден і держави-члени ІМО активізувати зусилля, зокрема щодо покращення умов проживання на борту, забезпечення більшої різноманітності та за-

лучення жінок до морської професії. Нам потрібно подвоїти зусилля, щоб посилити увагу до безпеки та підготовки моряків.

Сьогодні у світі відчувається нестача кваліфікованих спеціалістів у цій сфері, а це відкриває нові перспективи. У вас є шанс стати частиною змін у судноплаванні, де ми працюємо над декарбонізацією, автоматизацією та підвищенням рівня безпеки».

З початку повномасштабного вторгнення Міжнародною морською організацією було прийнято ряд важливих рішень для підтримки України, наприклад, позбавлення членства РФ у Раді ІМО, призупинення участі РФ у будь-якій діяльності ІМО з технічного співробітництва. Було оприлюднено вимоги до РФ припинити військові дії у Чорному та Азовському морях та запроваджено практику регулярного інформування держав-членів ІМО про вплив збройного вторгнення Росії на міжнародне судноплавство.

Голова ПРМТУ, Морський посол доброї волі ІМО в Україні, Віце-президент IFSMA Олег Григорюк висловив подяку Генеральному секретарю ІМО за його зусилля, спрямовані на безпеку моряків у всьому світі, а також звернув увагу безпосередньо на кроки, прийняті задля поліпшення стану морської галузі в Україні: «Висловлюємо вам щирі вдячність за ваші зусилля, спрямовані на визволення членів екіпажу судна GALAXY LEADER, у тому числі трьох громадян України, які понад рік перебували в полоні еменських хуситів. Це

ще один приклад того, що навіть у сучасному розвиненому світі судноплавство досі не є повністю безпечним і може використовуватися як інструмент маніпуляцій. Ми також хочемо відзначити ваш надихаючий виступ у рамках 46-го Конгресу ІТФ у Марракеші, де ви висловили підтримку шести ключовим вимогам покращення умов праці моряків та їх соціального захисту. Окремо дякуємо за вашу потужну підтримку українських моряків, яку ви висловили під час Українського морського форуму в Лондоні минулого літа».

Заступник Міністра розвитку громад та територій України Андрій Кашуба наголосив на ролі України у світовому судноплаванні та важливості інвестицій у підготовку спеціалістів: «Україна була і залишається одним із ключових постачальників висококваліфікованих кадрів для міжнародного судноплавства. Ми розуміємо, що для збереження та подальшого розвитку цього потенціалу необхідно активно працювати над підготовкою компетентних фахівців. Одним із пріоритетів України як зараз, так і в майбутньому, особливо у морській сфері, є забезпечення якісної професійної освіти, підготовки та підвищення кваліфікації морських спеціалістів».

Візит Генерального секретаря ІМО до України став важливим сигналом підтримки української морської спільноти та відкрив нові можливості для співпраці між українськими морськими навчальними закладами, ПРМТУ та Міжнародною морською організацією.

УКРАЇНСЬКІ КУРСАНТИ ПОСПІЛКУВАЛИСЯ З ЛІДЕРОМ ІМО

Завдяки зусиллям Профспілки робітників морського транспорту України та за підтримки Міністерства розвитку громад та територій України молодь поспілкувалася з Генеральним секретарем ІМО Арсеніо Домінгесом.

До розмови долучилися курсанти Національного університету «Одеська морська академія», Одеського національного морського університету, Дунайського інституту НУОМА та Фахового коледжу морського транспорту НУОМА. Арсеніо Домінгес відповів на актуальні питання щодо гендерної рівності, безпеки судноплавства, впливу екологічних норм та ролі новітніх технологій у підготовці спеціалістів.

ЯКІ КЛЮЧОВІ ВИКЛИКИ У СФЕРІ БЕЗПЕКИ СУДНОПЛАВСТВА СЬОГОДНІ БАЧИТЬ ІМО?

Перший — це геополітика. Вона має негативний вплив на судноплавство в усьому світі, особливо на моряків. Ми спостерігаємо це, зокрема, у Чорному та Червоному морях через зростання кількості піратських нападів, пограбувань і криміналізацію моряків. Усе це, певною мірою, також пов'язане з геополітикою.

Другий аспект — декарбонізація. Це складне завдання, оскільки воно не залежить виключно від рішень, ухвалених в ІМО. Ми покладаємось на інші сектори. Наприклад, нові технології — ми їх не розробляємо і не регулюємо безпосередньо. Регуляторний процес існує для сприяння інноваціям, а не для їх обмеження. Далі з'являються нові види палива. Вони дорожчі, але їх потрібно виробляти. Масштабування виробництва є викликом. При цьому ми не регулюємо енергетичний сектор, тому покладаємось на нього у створенні таких видів пального, які зможуть конкурувати з традиційними. І тільки тоді стане можливим повноцінний перехід до декарбонізації. Я постійно нагадую: коли ми починали впроваджувати LPG і LNG, існувало багато побоювань як серед світової спільноти, так і серед моряків — їх вважали «бомбами уповільненої дії». Сьогодні ж ніхто так не думає. Ми врегулювали всі нормативні аспекти, здобули необхідні знання та досвід. Тепер ми можемо безпечно експлуатувати ці технології.

Таким чином, ми говоримо про три основні виклики: геополітику, декарбонізацію та негативні наслідки для моряків, зумовлені певними подіями та ситуаціями у світі.

ЯК НОВІ ТЕХНОЛОГІЇ ЗМІНЮЮТЬ ВИМОГИ ДО КОМПЕТЕНТНОСТІ МОРЯКІВ?

Для низки регламентів існують формалізовані стандарти, а також відповідне навчання, яке необхідно проходити. У випадку деяких технологій ми покладаємось на їхніх постачальників і судовласників, які впроваджують їх технології, а також забезпечують необхідні вимоги до навчання або інструкції щодо їхнього використання. Це комплексний процес, оскільки нам дуже складно регулювати кожну окрему технологію.

Тут є різні підходи. Якщо взяти, наприклад, регулювання баластних вод, існує кілька типів обладнання, схвалених ІМО, але вони не є повністю однаковими. Тому від моряків очікується, що вони користуватимуться інструкціями для навчання, а виробники мають надавати відповідні специфікації. Це ж правило застосовується до різних типів судового обладнання.

Тож у певних випадках ми надаємо загальні рекомендації, якщо питання є глобальним. А коли йдеться про конкретні технології та їх різноманітність, взаємодія відбувається на рівні суден.

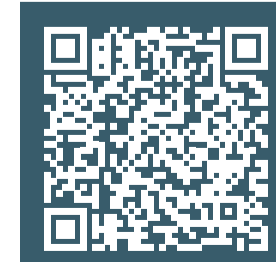
Усі ці процеси є частиною Міжнародного кодексу з управління безпекою (ISM Code), адже компанії та оператори повинні вживати всіх необхідних заходів, щоб гарантувати належну підготовку та безпечну експлуатацію.

ЯК ІМО СПРИЯЄ ПОКРАЩЕННЮ УМОВ ПРАЦІ ТА ЗАХИСТУ ПРАВ МОРЯКІВ У ВСЬОМУ СВІТІ?

Це питання, у якому частина відповідальності лежить на ІМО, а частина — на МОП. Що стосується ІМО, я хотів би виділити роботу Підкомітету з людських ресурсів, підготовки та несення вахти. Ми запровадили вимоги до навчання та рекомендації щодо подолання випадків переслідувань і сексуальних домагань. Також важливим є юридичний аспект. Минулого року ми завершили розробку Керівництва щодо справедливого поводження з моряками, затриманими за підозрою у вчиненні злочинів. Окрім того, вже існують керівні принципи щодо дій у разі аварій або інциденту на морі. Ми не можемо запровадити ці норми на обов'язковій основі, оскільки це виходить за межі компетенції ІМО. У таких випадках відповідні правові кроки роблять національні судові органи.

Водночас ми активно включені в роботу з реалізації Конвенції про працю в морському судноплаванні 2006 року (MLC, 2006), розв'язанням проблеми покинутих суден і криміналізації моряків. У порядку денному ІМО також стоїть перегляд Міжнародного кодексу з охорони суден і портових засобів (ISPS Code), який може стати частиною рішення або посилити нашу роль у забезпеченні добробуту моряків.

Крім того, ми реалізуємо різні ініціативи по всьому світу за підтримки ІМО, а інколи й під керівництвом держав-членів. Ми очікуємо дій від усіх сторін: від держав прапора, портових і прибережних країн, компаній, операторів — усіх, хто має долучитися до захисту прав моряків і гарантування їхнього благополуччя.

З відповідями на інші запитання можна ознайомитись на нашому сайті

ПРМТУ ЗМІЦНЮЄ ПАРТНЕРСТВО З ОДЕСЬКОЮ ОБЛДЕРЖАДМІНІСТРАЦІЄЮ

Офіс Профспілки робітників морського транспорту України відвідали представники Одеської обласної державної (військової) адміністрації. Візит очолив заступник голови ОДА з питань цифрового розвитку, цифрових трансформацій і цифровізації Сергій Кропива. У зустрічі взяли участь директор Департаменту морегосподарського комплексу, транспортної інфраструктури та зв'язку Олександр Гайдук, його заступник Анатолій Васильєв, директор Регіонального офісу міжнародного співробітництва в Одеській області Олександр Шека, а також керівництво Одеського обласного центру зайнятості — директор Микита Коренєв та начальник управління господарського забезпечення та закупівель Тімур Клейман.

Голова ПРМТУ Олег Григорюк розповів про діяльність Профспілки, яка вже багато років стоїть на захисті прав працівників морського транспорту та забезпечує їх соціальною підтримку. Він поділився ключовими ініціативами ПРМТУ, серед яких програми підтримки моряків і їхніх родин, розвиток

молодіжних проєктів, забезпечення соціальних гарантій у складних умовах воєнного часу.

Окрему увагу приділили питанням співпраці задля створення нових можливостей для працівників галузі. Сторони обговорили перспективи реалізації спільних проєктів, які сприятимуть розвитку морської галузі та забезпеченню стабільності для робітників.

«Партнерство з обласною адміністрацією відкриває нові горизонти для допомоги нашим спільцям. Ми віримо, що спільними зусиллями зможемо реалізувати вагомні ініціативи, які підтримають працівників морського транспорту у ці складні часи», — зазначив Олег Григорюк.

Сергій Кропива підкреслив відкритість ОДА до співпраці: «Ми бачимо, наскільки важливою є діяльність ПРМТУ для морської спільноти. Ми готові стати надійним партнером в ініціативах, які спрямовані на підтримку працівників морського транспорту та розвиток галузі».

Гості також відвідали стоматологічну клініку ПРМТУ, де у рамках проєкту Union Dent моряки отримують якісну безкоштовну медичну допомогу, та Морський юніон центр, де реалізуються навчальні та соціальні програми. Сергій Кропива відчув себе у ролі моряка, «побувавши» на борту судна завдяки тренажеру віртуальної реальності, де займаються моряки та курсанти, яких об'єднує ПРМТУ. Окрім цього, заступник голови ОДА ознайомився з освітнім проєктом ПРМТУ та Профспілки моряків Японії (JSU), що надає українським морякам та курсантам можливість безкоштовно підвищувати рівень володіння англійською мовою.

Зустріч стала відправною точкою для нових спільних проєктів, що допоможуть створити стабільне майбутнє для працівників морської галузі та їхніх родин.

«ПАРТНЕРСТВО З ОБЛАСНОЮ АДМІНІСТРАЦІЄЮ ВІДКРИВАЄ НОВІ ГОРИЗОНТИ ДЛЯ ДОПОМОГИ НАШИМ СПІЛЧАНАМ. МИ ВІРИМО, ЩО СПІЛЬНИМИ ЗУСИЛЛЯМИ ЗМОЖЕМО РЕАЛІЗУВАТИ ВАГОМІ ІНІЦІАТИВИ, ЯКІ ПІДТРИМАЮТЬ ПРАЦІВНИКІВ МОРЬСЬКОГО ТРАНСПОРТУ У ЦІ СКЛАДНІ ЧАСИ», — ЗАЗНАЧИВ ОЛЕГ ГРИГОРЮК.

Сергій Кропива підкреслив відкритість обласної адміністрації до співпраці: «Ми бачимо, наскільки важливою є діяльність ПРМТУ для морської спільноти. Ми готові стати надійним партнером у ініціативах, які спрямовані на підтримку працівників морського транспорту та розвиток галузі».

ВІД МРІЇ ДО РЕАЛЬНОГО БІЗНЕС-ПЛАНУ

Belgium
partner in development

Профспілка робітників морського транспорту України (ПРМТУ) продовжує багаторічну співпрацю з Міжнародною організацією праці (МОП), спрямовану на підтримку морських фахівців. З 2016 року Профспілка спільно з МОП реалізувала ряд ініціатив, покликаних задля поліпшення управління ринком праці, зменшення невідповідності професійних навичок вимогам ринку праці та сприяння підприємництву. Завдяки плідній взаємодії за цей період було втілено численну кількість семінарів, тренінгів, форумів, щоб

підвищити рівень інформованості спілчан щодо різних важливих питань, а також безпосередньо надати корисні знання для розвитку. Цьогоріч продовженням цієї співпраці став проєкт МОП «Підтримка України — запобігання трудовій експлуатації та торгівлі людьми, підтримка розвитку підприємництва та соціальних партнерів», що фінансується урядом Бельгії. Основною метою програми є сприяння продуктивній та офіційній зайнятості населення, зокрема для працівників, що змушені шукати нові можливості для працевлаштування. У його рамках в Ізмаїльському міжнародному клубі моряків відбулася серія освітніх заходів, що охоплюють широкий спектр актуальних тем, які допомогли учасникам зробити перший крок до розвитку власної справи.

Проєкт продовжує свою роботу та плануються нові заходи в Одесі, що відкриють нові можливості для членів Профспілки, які прагнуть побудувати успішне майбутнє у сфері підприємництва.

ВІД ІДЕЇ ДО ВЛАСНОГО БІЗНЕСУ: ТРИДЕННИЙ ІНТЕНСИВ ДЛЯ МАЙБУТНІХ ПІДПРИЄМЦІВ

В Ізмаїлі пройшов триденний тренінг «Розпочни власний бізнес — створи свою справу з нуля». Учасники заходу — члени ПРМТУ: моряки, портовики, члени їхніх родин, ветерани, внутрішньо переміщені особи, викладачі та студенти морських навчальних закладів — отримали унікальну можливість зробити перші кроки до побудови власної справи.

Протягом трьох днів сертифіковані тренери Людмила Завалей і Ольга Нікітіна допомагали учасникам генерувати та оцінювати бізнес-ідеї, опанувати основи фінансового планування та бізнес-моделювання, а також знайомитися з ефективними маркетин-

говими стратегіями та розвивати підприємницьке мислення та навички прийняття рішень.

Фінальний день тренінгу підсумував навчальний процес: учасники презентували свої бізнес-ідеї, отримали зворотний зв'язок від тренерів і обговорили подальші кроки для їхньої реалізації. Тренінг став справжнім джерелом натхнення для багатьох його учасників, які отримали мотивацію рухатися далі та втілювати свої задуми в життя. Після завершення учасники поділилися своїми враженнями та думками. Для багатьох ця ініціатива стала не лише можливістю отримати корисні знання, а й важливим кроком до реалізації власних бізнес-ідей.

Про свій досвід участі у тренінгу розповіла Ірина: «Міжнародна організація праці та Профспілка робітників морського транспорту України знову організували цікаву й актуальну подію!

Ми взяли участь у ярмарку бізнес-ідей, що стало чудовим шансом перевірити свої сили та отримати цінні знання. У час випробувань українцям важливо володіти основами фінансової грамотності, щоб покращувати власне життя та сприяти розвитку країни. Дякую всім організаторам за можливість навчатися й розвиватися!»

Ця ініціатива стала ще одним кроком до розвитку підприємництва та економічної самостійності його учасників. Попереду у них — нові виклики та можливості, а отримані знання допоможуть впевнено рухатися до цілі.

ВТІЛЕННЯ БІЗНЕС-ІДЕЙ НА ПРАКТИЦІ

Окрім триденного навчання, 3-го березня відбувся ще один важливий захід — тренінг «Генеруй та втілюй бізнес-ідеї». Він був орієнтований на тих, хто вже має амбітні прагнення щодо реалізації власної справи та потребує підтримки у структуризації своїх ідей і побудові бізнес-плану.

За допомогою інтерактивного формату тренінгу учасники, члени Профспілки, за один день збагнули нові знання для запуску власних бізнес-проєктів, а також отримали необхідну мотивацію та впевненість, що за будь-яких життєвих ситуацій вони зможуть лишатися «на плаву». **Як зазначила одна з учасниць Світлана: «Завдяки таким ініціативам кожен отримує шанс зрозуміти, наскільки важливо володіти навичками для створення власної справи. Можливостей багато, але без знань їх важко реалізувати. Вірю, що вже наступного року ми побачимо результати — бізнеси, які з'явилися завдяки цьому курсу, та їхній внесок у розвиток України».**

Захід став чудовою можливістю не лише отримати навички підприємницької діяльності, а й унікальним шансом познайомитися з однодумцями на спільному шляху до фінансової стійкості та професійної реалізації. Наприкінці усі, хто мав змогу стати частиною тренінгу висловили вдячність Профспілці та МОП.

Катерина відзначила роботу ПРМТУ та роль ініціативи у її житті: «Велика подяка ПРМТУ за неймовірно корисний тренінг, що дає можливість будувати власний бізнес з нуля. У сучасних умовах це вкрай важливо, адже відкриває шлях до фінансової незалежності та самореалізації».

ПРОФСПІЛКОВИЙ ХАБ ДЛЯ АКТИВІСТІВ: ФОРМУЄМО СИЛЬНИХ ЛІДЕРІВ

Сильні профспілки будуються на лідерах — активних, вмотивованих і підготовлених, які не бояться брати на себе відповідальність, готові захищати права працівників та вести за собою інших. Саме для їхньої підготовки Профспілка робітників морського транспорту України організувала Профспілковий хаб для активістів первинних профспілкових організацій ПРМТУ. Цей захід став важливою платформою для обміну досвідом, отримання нових знань та зміцнення лідерських якостей спілчан.

Основною метою заходу стало надання учасникам комплексних знань у сфері профспілкової діяльності, підсилення їхніх лідерських навичок і розширення їхніх можливостей для ефективної роботи в своїх організаціях. Програма хабу включала як теоретичні, так і практичні аспекти.

Вона була спрямована на розвиток лідерських якостей представників ППО та поглиблення їхніх знань у ключових аспектах профспілкової діяльності. Учасники отримали розширене розуміння ролі ПРМТУ на міжнародному та національному рівнях, засвоїли організаційні та статутні основи роботи первинок, розібрали права та обов'язки профспілкових організацій у сфері колективно-договірної діяльності та охорони праці. Окремо було приділено увагу правозахисній роботі та молодіжній політиці, адже саме молоді активісти є рушійною силою змін.

«Сьогодні профспілковий рух потребує лідерів, які не бояться відповідальності та готові діяти. Саме завдяки таким ініціативам ми формуємо нове покоління активістів — людей, які знають свої права та здатні відстоювати інтереси колективів», — наголосив Голова ПРМТУ Олег Григорюк.

По завершенню заходу учасники повернулися у свої колективи, озброєні новими знаннями, ідеями та мотивацією для активної діяльності. Вони готові застосовувати отримані навички на практиці, сприяти зміцненню профспілкового руху та впроваджувати ефективні зміни у своїх організаціях.

ПРМТУ продовжує роботу над створенням потужної профспілкової спільноти, яка не просто реагує на виклики, а формує майбутнє. Адже сильна профспілка — це сильний голос працівників, їхній захист і впевненість у завтрашньому дні!

ЗАХИСТ ПРАВ ПРАЦІВНИКІВ ТА БОРОТЬБА ЗА СОЦІАЛЬНИЙ ДІАЛОГ

Профком Первинної профспілкової організації ПрАТ «Українське Дунайське пароплавство» прозвітував про свою діяльність у 2024 році.

Відзначено фахову допомогу та підтримку, надану з боку ПРМТУ.

Зокрема — у відстоюванні прав членів ПРМТУ, яких звільняли з порушенням процедури. Так, члени ПРМТУ, які виявили бажання оскаржувати незаконність свого звільнення у судовому порядку — отримали таку можливість, і найближчим часом вже очікуємо винесення перших рішень суду.

Окреме питання — самоусунення колишньої адміністрації Пароплавства від соціального діалогу з первинкою ПРМТУ та вжиті заходи припинення порушень заходи.

Чисельні засідання профкому, з залученням юристів та адвокатів, направлені звернення, запити, листи та вимоги — як до тодішньої адміністрації ПрАТ «УДП», так і до профільного Міністерства, Кабміну, Парламенту, військових адміністрацій, профоб'єднань, до яких входить ПРМТУ тощо. Зустрічі та переговори, у т.ч. на рівні Держадміністрації, Служби зайнятості, НСПП тощо. Чисельні публікації у ЗМІ, інтерв'ю.

Нові складнощі постають і сьогодні перед працівниками Пароплавства та самим ПрАТ «УДП».

ПРМТУ та її первинка завжди стоятимуть за інтереси наших спілчан, за справедливий та рівноправний соціальний діалог з роботодавцем — задля подолання всіх викликів сьогодення.

В ППО ОДЕСЬКИЙ РАЙОН ДЕРЖГІДРОГРАФІЇ ПРМТУ ВІДБУЛАСЯ ЗВІТНА КОНФЕРЕНЦІЯ ПРОФКОМУ

Голова ПРМТУ Олег Григорюк привітав присутніх, розповів про поточну роботу Профспілки, постійну підтримку наших спілчан та побажав плідної роботи.

Присутні делегати затвердили звіт про роботу профкому, ревізійної комісії первинки, прослухали виступ членкині молодіжної ради. Відзначено заходи, організовані ПРМТУ для спілчан, надану з боку ПРМТУ допомогу.

Резюмовано, що плідна співпраця та взаємодія на рівні ПРМТУ-ППО-роботодавець — надважлива, особливо в умовах сьогодення.

Тільки разом ми вистоїмо та відновимо нашу країну!

ЗУСТРІЧ ІЗ ПРОВІДНИМИ ПРЕДСТАВНИКАМИ ВЕЛИКОЇ БРИТАНІЇ

Юдченко Олександр, член Молодіжної ради ПРМТУ, студентського самоврядування Херсонської державної морської академії, представив Академію на заході «Зустріч з провідними представниками Великої Британії, які щодня формують політику та громадську думку суспільства», що проходив у UNIT CITY CENTRE, Київ.

Серед запрошених гостей були Девід Тайлор та Філ Брікел — депутати британського парламенту від Лейбористської партії; Джон Мун — радник британського парламенту; Ноа Хоффман — політична кореспондентка видання «The Sun». Також у заході взяли участь студенти провідних київських університетів — КНУ ім. Шевченка, Києво-Могилянської академії, КПІ.

Зустріч виявилася надзвичайно цікавою та корисною — обговорювали важливі міжнародні питання, роль Великої Британії у підтримці України та перспективи майбутньої співпраці.

Докладніше
пригадати тодішню
ситуацію можна
за QR-кодом

ПІДТРИМКА, ЄДНІСТЬ ТА СИЛА УКРАЇНСЬКИХ ЖІНОК У МОРІ ТА НА БЕРЕЗІ

Міжнародний жіночий день слугує нагадуванням про силу, стійкість та внесок жінок у кожен сферу життя. У це свято ми вкотре замислюємося над викликами, з якими вони продовжують стикатися навіть у 2025 році: дискримінація, насильство, гендерна нерівність, стереотипи. Профспілка робітників морського транспорту України, щоб підтримати боротьбу за рівні права та підкреслити незламну силу наших натхненних українок, організувала Бранч для жінок, які безпосередньо підкорюють морські хвилі, які лише готуються до кар'єри у морі та для тих, хто створює надійний тил для моряків.

У рамках святкового заходу жінки мали змогу поспілкуватися з психотерапевтом-психоаналітиком Марією Радзіховською, яка поділилася практичними порадами та секретами щасливих сімей моряків. Обговорювали непрості і важливі аспекти стосунків на відстані; труднощі, які виникають у сімейному житті під час та після рейсів, а також шукали шляхи до зміцнення родинного добробуту. Звісно, не оминули і проблем сучасного часу — повномасштабної війни, яка стала випробуванням для всіх українських родин.

Профспілка дбає, щоб кожен і кожна на організованих святах мали змогу не лише дізнатися корисну інформацію від фахівця, а й поділитися власним досвідом, розповісти про свої переживання і знайти відгук у серцях тих, хто має схожу ситуацію. Так, жіноче ком'юніті об'єдналося у дружній бесіді, де кожна могла відкрито висловитися, отримати підтримку та знайти спільні теми для розмови. Саме такі заходи ще більше згуртовують нашу профспілкову родину та допомагають відчувати єдність у непростих життєвих обставинах.

Кожна учасниця відзначила, що подібні зустрічі дозволяють хоч трохи відволіктися від суворих реалій, у яких вони щодня хвилюються та намагаються оберігати своїх близьких. Одна з дружин моряків поділилася своїми емоціями: «Захід від Профспілки став справжнім порятунком для емоційного стану. Кожного дня ми переживаємо обстріли, і ця ніч не була винятком — безсон-

на, сповнена переживань і страху. Але ПРМТУ знає наші потреби, дарує необхідні позитивні емоції, надає важливу інформацію та приємні подарунки. Завдяки підтримці нашої Профспілки я нарешті звернула увагу, що за вікном весна та знайшла сили, щоб надалі справлятися з усіма незгодами».

Важливою складовою роботи Профспілки є незалежність від місцезнаходження наших спілчан. Жінки первинних профспілкових організацій також отримали привітання, а разом із ними — подарунки, що відзначають їх важку працю та роль у всій морській спільноті.

Профспілка робітників морського транспорту України не обмежується лише святковими заходами — вона продовжує свою щоденну роботу, підтримуючи жінок у їхніх професійних та особистих викликах. Разом з усією спільнотою Профспілка долучається до боротьби за світ, де кожна жінка незалежно від дати чи свята гарантовано матиме рівні можливості та впевненість, що її права завжди захищені і ніколи не будуть порушені.

«Захід від Профспілки став справжнім порятунком для емоційного стану. Кожного дня ми переживаємо обстріли, і ця ніч не була винятком — безсонна, сповнена переживань і страху. Але ПРМТУ знає наші потреби, дарує необхідні позитивні емоції, надає важливу інформацію та приємні подарунки. Завдяки підтримці нашої Профспілки я нарешті звернула увагу, що за вікном весна та знайшла сили, щоб надалі справлятися з усіма незгодами».

ЩОДЕННИК ПАМ'ЯТІ: ЖИТТЯ МОЛОДІ ХЕРСОНУ З 24 ЛЮТОГО 2022 РОКУ

24 лютого 2022 року — дата, яка сколихнула всю Україну, яка зруйнувала мільйони доль, яка вкрила кривавими сльозами терени нашої землі. Коліскова українського народу огортає кілометри кордонів, тисячі культурних споруд та природних пам'яток, що звеличують нашу націю, вікову історію, наш дух.

Але найголовніша цінність України — мільйони людей, які прийняли на себе нищівні удари росії, які не вклонилися окупантові і прямо перед ним тримали синьо-жовтий прапор. Серед них — наша незламна, нескорена, вільнолюбна молодь. З перших днів молоде покоління стало боротися за місце, яке без жодних сумнівів належить українцям.

Цей щоденник пам'яті — це голос курсанта з міста, яке перше стикнулося з ворогом та стало живою раною усього народу. З міста, де біль не втихне ще довго, і тут завжди лунатиме «Херсон — це Україна».

ГЛАВА 1 ПОЧАТОК ЖИТТЯ ПІД ВОГНЕМ

Я, курсант Херсонської державної морської академії, ніколи не міг уявити і повірити, що 23 лютого 2022 року буде останнім мирним днем Херсону. І буквально за 24 години моє місто чекає повне спустошення і тисячі смертей. Правий берег, Антонівський міст, ранок 24 лютого 2022 року. Батьки кажуть, що почалася війна, що Генічеський міст уже підірваний. Далі на власні очі побачив першу ракету, яка летіла в сторону аеропорту у Чорнобаївці. Батьки розуміли, що ситуація загострюється, однак я до останнього не вірив, що усе це не вигадка і не сон, а жорстока правда.

Ми поїхали купити продукти, щоб хоч якось підготуватись до війни, але поліції уже були пусті. Приїхавши додому, ми зрозуміли, що прийшов час готувати підвали, адже вибухи було чути все ближче, у небі була наша авіація, вдалині горів лівий берег. Як зараз пам'ятаю, 15:29 — час, у який почався бій за Антонівський міст. Час, у який я зрозумів, що почалося життя під вогнем.

ГЛАВА 2 ПЕРШІ КРИВАВІ ДНІ

Три дні ми не виходили з підвалу. Морок. Холод. Постійні обстріли. Антонівка залишилася без води, без світла, без газу. Але краще б ми залишилися без росіян, через яких нам довелося усе це прожити. Місто було миттєво спустошено. Пам'ятаю, прокидаєшся вночі, у мирні часи, а там щось шумить. А зараз ні душі, лише самі росіяни. Ми переїхали до бабусі у центр Херсону. У центрі ще були наші військові, які намагалися до останнього подиху обороняти місто та намагалися зупинити колону бронетехніки ворога. Але, на жаль, кривава окупація була сильніша. 1 березня 2024 року, у Бузковому парку росіяни з мінометів безжально розстріляли тероборону Херсону. Єдине, що мали наші захисники для оборони це «коктейлі Молотова». І вони точно мали те, чого немає у росіян — мужність, сміливість і героїзм. Бої ще тривали, однак окупація уже була неминуча. Херсон, незламна оборона півдня України, залишилася потерпяти від російської армії, продовжуючи свій опір навіть у неволі.

ГЛАВА 3 НАВІТЬ У ЯРМІ, Я БУВ УКРАЇНЦЕМ

Змінилося все. Усі українські товари з малих магазинів звезли у гіпермаркет «Епіцентр». Поруч був вшент розгромлений, зруйнований, розкрадений найбільший в регіоні торговельно-розважальний центр «Fabrika». День за днем росіяни мародерили та залишали за собою сліди «руського мира». Блокпости були повсюди. Виїхати було майже неможливо, тож залишалося жити далі. Уже тоді я хотів робити щось корисне, щось, що відкріє шлях українським військовим і прискорить шлях до перемоги. Я не міг просто чекати, тож взявся знімати позиції росіян. На той час їх ППО було біля Антонівського мосту. Пізніше я дізнався, що по цих координатах були завдані удари. Звичайно, я усвідомлював, що кожен, хто хоч якось допомагає повернути Херсону синьо-жовтий стяг потенційно у небезпеці, але мої пріоритети було не змінити.

ГЛАВА 4 ЗВІРСТВА, ЩО ЗАБРАЛИ ЖИТТЯ

6 червня 2023 року, близько третьої ночі росія підірвала Каховську ГЕС. Знову ворог підступно робить усе вночі. Поступово будинки, цілі населені пункти буквально захлиналися. Щоб приховати злочини, які накоїла російська окупаційна влада, під водою було поховано усе. Наша собака залишалася в Антонівці, тоді ми кожного дня її навідували, і цей день був не виключенням. Об 11:00 ми підїжджали до Антонівки, вода вже виходила на дорогу. Рівень затопленості був уже такий, що чиясь собака плавала у цьому бруді та смітті. Унаслідок підриву Каховської ГЕС були розмиті цвинтарі, звалища, каналізація. З води виднілися лише верхівки будинків, які ще вчора грабували, руйнували, обстрілювали. Ніщо інше як теракт. Максимальний рівень води, який я бачив на власні очі — 5-й поверх. Волонтери побоювались заходити у воду, а херсонці — ні. Я допомагав евакуйовувати людей, в основному, на березі. Мені ще тоді не було навіть 18-ти років. Перша хвиля евакуації була хаотичною, і росіяни продовжували добивати Херсонщину. Точки евакуації були постійно під прицілом. Мікрорайон Острів — місце, яке відділяло від загарбника лише річка. Острів був поглинутий водою повністю, тому люди намагалися якнайшвидше евакуйовувати пенсіонерів, які залишилися самі за сотню метрів від російських позицій. Туди й було завдано ворожий удар, було підбито човни, яких і так ледь вистачало на всіх людей. Але найстрашніше — знову загибель людей, які просто хотіли жити вдома, в Україні. На точках евакуації стояли швидка ДСНС, евакуаційні автобуси. І всі удари були завдані саме по місцях, де люди намагалися врятуватися. Одне із влучань бачив і я, тоді промайнуло відчуття страху. Однак боятися не було часу, тож евакуацію продовжили. Я хотів і надалі продовжувати допомагати, але після того як човен перевернувся і двоє людей загибло, у цілях безпеки нам заборонили.

Додому повертатися через головну дорогу уже було неможливо, довелося їхати через поле, яке ще з початку окупації було повністю вкриті мінами. Але незважаючи на заборону, я хотів поїхати в Олешки, на лівому березі Дніпра. Там ситуація з евакуацією була важчою, адже лівий берег знаходиться нижче і люди просто сиділи на дахах, благаючи про допомогу. Росіян не мало б там бути, адже їм було абсолютно все одно на кількість життів, які вони забрали своїм терором. Врешті-решт, мені не вдалося туди поїхати.

Пізніше я дізнався, що група, яка направилася туди рятувати людей, на човнах була розстріляна росіянами. Звірства продовжувалися і надалі. Точно можу сказати, що жодне каяття, жодне вибачення не зможуть виправити нам пам'ять. Неможливо забути, неможливо мовчати, неможливо бути осторонь. Ми навчилися жити у темряві, виживати у холоді, ховатися від обстрілів. Але ми ніколи не навчимося жити з загарбником. Наш світ розвалився на шматки, але ми як нація, як нащадки України продовжили бути разом.

Три дні ми не виходили з підвалу. Морок. Холод. Постійні обстріли. Антонівка залишилася без води, без світла, без газу. Але краще б ми залишилися без росіян, через яких нам довелося усе це прожити. Місто було миттєво спустошено. Пам'ятаю, прокидаєшся вночі, у мирні часи, а там щось шумить. А зараз ні душі, лише самі росіяни. Ми переїхали до бабусі у центр Херсону. У центрі ще були наші військові, які намагалися до останнього подиху обороняти місто та намагалися зупинити колону бронетехніки ворога.

ГЛАВА 5 ЗАБОРОНА БУТИ УКРАЇНЦЕМ

Безліч росіян та численна кількість блокпостів. Ніколи не думав, що колись буде таким Херсон. У кожного перевіряли телефон, щоб ніхто не міг надати інформацію про те, що коїться. Щоб жоден херсонець не мав українських ресурсів. Повна цензура на усе рідне, на українське... Мене теж зупинили та перевіряли телефон. Я встиг усе видалити і залишити лише звичайні фото з життя, однак у мене знайшли фото з полігону. Тримали півтори години. Врятував тільки затор, який виник через перевірку на блокпосту. Лише за одним фото вони вирішили, що я воїн ЗСУ, хоча мені було усього 16 років. Коли я повідомив про цей факт мене нарешті відпустили. Мені сказали «зробити вигляд, що я злякався», але після побаченого страх десь губився за відчуттям пережитого жаху.

Кожен день по суті міг стати останнім. Заходили росіяни і до нас додому, в Антонівці. На той час вдома були батьки, я зайшов — усе було повернуто догори дном. Забрали усі речі, де була символіка армії України. При вході у нас був наш стяг, вони його навіть не помітили. Так, завзято намагалися викоринити усе українське і не звернути увагу на те, що буде завжди майоріти на території Херсонщини.

ГЛАВА 6 ДЕОКУПАЦІЯ. ПОНІВЕЧЕНИЙ, АЛЕ ВІЛЬНИЙ ХЕРСОН

Деокупація. Бої було чути в області. У жовтні уже точилися бої за Давидів Брід. Ті, хто намагалися покинути місто, казали, що в сторону Миколаєва краще не їхати. У цьому ж місяці поступово почали зникати прапори росії, ми вже тоді замислились про звільнення. І 11 листопада 2022 року нарешті це сталося. Херсон нарешті з Україною. Скалчений, але нескорений; понівечений, але вільний; задимлений, але сильний. У нас все ще не було води та світла, але все ж найголовніше — на нашій землі не стало росіян. У місті залишалось багато стареньких людей, яким було важко піднімати без ліфта воду у багатоповерхівках. Тож ми розвозили з батьками воду: вони на машині, я на велосипеді. Світла не було потім ще місяць, а у нас удома його немає досі.

ГЛАВА 7 ЖИТТЯ У РУКАХ ОКУПАНТА

Багато чого відбулося з початку повномасштабного вторгнення РФ, але дещо все ж таки змусило мене переїхати в Одесу. Смерть українських військових прямо на очах. Досі бачу перед собою цю картину. Прильот. Глухий дзвін. Бачу як наш захисник намагається бігти, але не може. Його тіло усе пронизано уламками, ранами, кров'ю. І якщо б я йому не сказав про це, він би і не зрозумів, що пронизано й адським болем, який на декілька секунд втамувався через неусвідомлення того, що тільки що сталося. Далі крик. У такі моменти неможливо не боятися, не реально не відчувати страх, що кожну секунду, кожну хвилину і кожен день твоє життя може обірватися. І зараз воно не у твоїх руках.

ГЛАВА 8 ОСВІТА ПІД ЧАС ВІЙНИ

Війна продовжувалася, тож варіант здобути освіту залишався лише один — дистанційно. Звичайно, зв'язок був нестабільний. Замість НМТ я складав спеціальний іспит від Херсонської державної морської академії. Коли прийшов час проходити медкомісію, то у деяких місцях намагалися дати російські папери з їх печатками, але без результатів. Звичайно, зв'язок був нестабільний. Замість НМТ я складав спеціальний іспит від Херсонської державної морської академії. Коли прийшов час проходити медкомісію, то у деяких місцях намагалися дати російські папери з їх печатками, але без результатів. Документи я надіслав електронно лише українські і лише з українськими печатками. Вступив на бюджет. Окупанти намагалися створити свою псевдоакадемію, найменувавши її ХГМА. Але зрозумівши, що нічого не вийшло, у 2023 році почали її знищувати обстрілами.

ГЛАВА 9 ХЕРСОН — ЦЕ УКРАЇНА

Антонівка і досі залишається червоною зоною. Стежки додому заміновані. Зараз я в Одесі, але подумки я все ще у місті, у якому завжди лунатиме «Херсон — це Україна», у якому херсонці відважно і без зброї готові зустріти загарбника, у якому жодна хвиля не змиє кров наших воїнів. Я можу бути зараз, де завгодно, але серце буде назавжди вдома, у Херсоні, 23 лютого 2022 року...

ДУНАЙСЬКОМУ ІНСТИТУТУ НУ «ОДЕСЬКА МОРСЬКА АКАДЕМІЯ» – 65 РОКІВ!

Ювілей, що об'єднує минуле, сучасне та майбутнє морської освіти України

ВАЖЛИВА ВІХА В ІСТОРІЇ МОРСЬКОЇ ОСВІТИ

Дунайський інститут Національного університету «Одеська морська академія» (ДІНУОМА) святкує 65 років з дня свого заснування. Це не просто ювілей, а важлива віха в історії закладу, який понад шість десятиліть готує висококваліфікованих фахівців для морської галузі України. Інститут став справжньою кузницею кадрів для судноплавства, портової інфраструктури та суднобудування, забезпечуючи країну кваліфікованими спеціалістами, які працюють як на внутрішньому, так і на міжнародному ринках.

На святкових заходах з нагоди ювілею активну участь взяла Профспілка робітників морського транспорту України (ПРМТУ), яка незмінно підтримує інститут та його спільноту. Співпраця з профспілкою дозволяє закладу розвиватися, враховуючи потреби як студентів, так і майбутніх роботодавців.

КРУГЛИЙ СТІЛ: СТРАТЕГІЇ РОЗВИТКУ МОРСЬКОЇ ОСВІТИ

Однією з ключових подій ювілейних заходів став круглий стіл на тему «Стратегії розвитку сучасного морського закладу освіти в умовах реформи вищої освіти». Організований адміністрацією ДІНУОМА, захід зібрав представників Ізмаїльської міської ради, Ізмаїльської районної державної адміністрації, потенційних роботодавців майбутніх випускників та інших зацікавлених сторін.

Під час обговорення представники ПРМТУ наголосили на важливості врахування специфіки морської освіти під час проведення реформ у сфері вищої освіти. Вони підкреслили, що будь-які зміни мають враховувати унікальність підготовки фахівців для морської галузі, щоб забезпечити їхню конкурентоспроможність на міжнародному рівні. Це особливо важливо в умовах глобалізації та постійного впровадження нових технологій у судноплавстві.

НОВІ МОЖЛИВОСТІ ДЛЯ НАВЧАННЯ: ЛАБОРАТОРІЯ ВІРТУАЛЬНОЇ РЕАЛЬНОСТІ

У рамках святкування ювілею Дунайського інституту було відкрито нову лабораторію з тренажерами віртуальної реальності. Це сучасне обладнання дозволяє курсантам не лише поглиблювати теоретичні знання, а й відпрацьовувати практичні навички у реалістичних умовах. Тренажери дають змогу відпрацювати важливі професійні завдання, зокрема: управління та перевірку рульового приладу, пуск системи пожежогасіння, спуск рятувальної шлюпки закритого типу, безпечну експлуатацію високовольтного обладнання.

Ця інноваційна лабораторія — це крок у майбутнє, який дозволяє студентам бути готовими до викликів сучасного мореплавства. Віртуальна реальність стає невід'ємною частиною навчального процесу, забезпечуючи високий рівень підготовки майбутніх моряків.

НОВІ ПРИМІЩЕННЯ ТА ІНФРАСТРУКТУРА

Також у рамках ювілейних заходів були представлені нові власні приміщення Інституту. Сучасні корпуси, обладнані укріттям, зараз перебувають на стадії ремонту. Планується, що з 1 вересня цього року курсанти зможуть займатися в нових приміщеннях. Це ще один крок уперед для закладу, який постійно вдосконалює свою інфраструктуру, щоб забезпечити комфортні умови для навчання та розвитку студентів.

СВЯТКОВО-УРОЧИСТА ЧАСТИНА: ВИЗНАННЯ ЗАСЛУГ ТА ВЗАЄМНА ПІДТРИМКА

Святково-урочиста частина ювілейних заходів відбулася у Палаці культури ім. Тараса Шевченка, де зібралися представники адміністрації, викладачі, студенти, курсанти та гості.

Почесними грамотами Профспілки робітників морського транспорту України було нагороджено директора Інституту Валентина Чимшира, працівників та курсантів ДІНУОМА, які відзначилися активною профспілковою позицією. Це визнання є свідченням того, що інститут не лише готує висококваліфікованих фахівців, а й виховує громадян з активною життєвою позицією, які готові брати участь у розвитку морської галузі.

У свою чергу, Голова ПРМТУ Олег Григорюк отримав почесну грамоту від директора Інституту за вагомий внесок у підготовку фахівців морського транспорту та всебічну профспілкову підтримку ДІНУОМА. Це підкреслило важливість співпраці між інститутом та Профспілкою, яка є основою для успішного розвитку морської освіти в Україні.

ДЕНЬ ВІДКРИТИХ ДВЕРЕЙ: МАЙБУТНЄ МОРСЬКОЇ ОСВІТИ

Представники Профспілки взяли участь у Дні відкритих дверей у Дунайському інституті та Фаховому коледжі морського транспорту НУОМА. Захід об'єднав майбутніх курсантів, їхніх батьків, викладачів, представників стейкхолдерів тощо. Учасники дізналися про освітні напрями, відвідали навчальні лабораторії, побачили тренажери, а також ознайомилися з діяльністю та можливостями ПРМТУ, її роллю у захисті прав.

Під час зустрічі представники Профспілки поділилися цікавими кейсами, надали корисні рекомендації та відповіли на всі питання майбутніх членів. ПРМТУ завжди підтримує молоде покоління та сприяє їхньому професійному зростанню. Бути частиною ПРМТУ — це не просто мати підтримку, а бути впевненим у своєму майбутньому.

MTWTU YOUTH UNION-QUIZ: ІНТЕЛЕКТУАЛЬНЕ ЗМАГАННЯ ДЛЯ МАЙБУТНІХ МОРЯКІВ

В Ізмаїльському інтернаціональному клубі моряків відбувся MTWTU Youth UNION-QUIZ — інтелектуальне змагання, де курсанти і студенти Дунайського регіону змогли продемонструвати не лише ерудицію, а й швидкість мислення та вміння працювати разом. Запитання охоплювали морську географію, профспілковий рух і традиції флоту, відкриваючи для гравців чимало неочікуваних фактів. UNION-QUIZ вкотре довів: навчання може бути цікавим, динамічним і захопливим!

UNION SPORT: ЕНЕРГІЯ, ЕМОЦІЇ ТА ПЕРЕМОГИ

У стінах Ізмаїльського інтернаціонального клубу моряків відбулися захоплюючі змагання з настільного тенісу — Union Sport, під егідою Молодіжної ради ПРМТУ та морського амбасадора доброї волі ІМО в Україні. Union Sport об'єднав курсантів та студентів, які продемонстрували не лише відмінні спортивні навички, а й справжній командний дух та жагу до перемоги. Це більше, ніж просто змагання — це розвиток, можливість випробувати себе, знайти однодумців та відчуття підтримки профспілкових друзів.

65 років — це не просто віха, а новий старт для Дунайського інституту НУ «Одеська морська академія». За ці роки заклад став справжнім центром морської освіти, який готує фахівців, здатних працювати в умовах сучасних викликів. Завдяки підтримці ПРМТУ, інноваційним підходам до навчання та постійному розвитку інфраструктури, інститут продовжує бути лідером у підготовці морських фахівців. І це лише початок великого шляху, який веде до нових досягнень та перемог.

МРІЯ ПРО ВИСОТУ ПОЛІНИ СОРОКИ

Тальман ДП «ІЗМ МТП» Поліна Сорока вже майже два роки працює на виробничо-перевантажувальному комплексі «Перший вантажний район».

«Я прийшла на роботу, як тільки мені виповнилось 18, — розповідає Поліна. — Після школи вирішила одразу ж йти працювати, і саме в порту, бо бачу тут перспективи і можливість забезпечити і себе, і свого сина».

Поліна — мати-одиначка родом з села Ларжанка Ізмаїльського району. З вихованням трирічного сина їй зараз допомагає мати, а сама Поліна присвячує майже всі свої сили та час роботі та навчанню. Вона не тільки не боїться важкої праці, а й бачить в ній шлях до висот — як кар'єрних, так і в буквальному значенні цього слова.

«Мені тут дуже пощастило з вчителями — наші старші тальмани Олена Альохіна і Наталя Бойко (Магдик), а також бригадир 102 бригади Олексій Бунулу навчали мене тонкощів портової роботи. Бригада стала для мене другою родиною, і я дуже щаслива, що працюю з ними», — каже Поліна.

Мрії 19-річної Поліни надихнули її прагнути більшого — вона захотіла працювати докером:

«Я напряму спитала в начальника ВПК Віталія Бозаджі, чи можна мені працювати докером-механізатором? Докером не порадили, бо заважка праця для дівчини, але сказали, що можу стати кранівницею — як колись вже було в нашому порту».

Поліна має на увазі легендарні жіночі бригади Ізмаїльського порту, які працювали тут у 70-80 роках минулого століття. Бригади складались з 15 жінок, з них — дві водійки

навантажувачів та дві кранівниці. Жінки «робили» консерви, паркет, тютюн, фрукти-овочі... 1983 року «зверху» було прийнято рішення жіночі бригади розформувати, а жінок перевести на інші, «не важкі» роботи — на склад чи в такелажку. Та четверо кранівниць Ізмаїльського порту — Ф.Сивова, В.Рижик, В.Бабушкіна та Л.Степаненко дійшли до Міністерства у Москві (в ті часи саме звідти керували Ізмаїльським портом) та відстояли своє право продовжувати працювати на кранах в порту.

Мабуть, що саме їхній приклад і надихнув Поліну Сороку, яка після тієї розмови з керівником ВПК ще багато-багато разів нагадувала про своє прагнення навчатись роботи на крані. І зрештою досягла свого і приступила до навчання восени минулого року. Зараз Поліна пройшла вже майже всі етапи на шляху до посади кранівниці: медкомісія, навчання на висоті, керування порталним краном, практика.

«Дуже важливо залучати молодь до роботи в порту, — каже бригадир 102 бригади Олексій Бунулу. — Ми бачимо в цьому майбутнє нашої справи. Ми підтримуємо молодих фахівців, допомагаємо їм освоїти професію та стати справжніми професіоналами. Ми раді бачити, що дівчата також цікавляться роботою на крані, і коли Поліна закінчить навчання і отримає кваліфікацію, наша бригада радо працюватиме з нею як з кранівником».

А цілеспрямована Поліна вже будує подальші плани: «Після крану я хочу навчитись керувати усіма навантажувачами, у тому числі, Terex Fuchs. І треба навчатись».

«Історія нашого порту багата на традиції, — зауважує начальник ВПК «ПВР» Віталій Бозаджі. — Та іноді ми забуваємо якісь її сторінки і тримаємось звичного порядку. Наприклад, раніше професія кранівника вважалася суто чоловічою, але часи змінюються. Сьогодні ми бачимо, що дівчина успішно навчається роботі на крані, і ми пишаємось цим. Це вже було у нашій практиці, і я впевнений, що такі дівчата, як Поліна, гідно продовжать традиції нашого порту та внесуть свій внесок у його розвиток».

Напередодні іспиту Поліна хвилюється, але водночас відчуває підтримку своїх колег та вчителів. Вона знає, що зробила все можливе, щоб досягти своєї мрії. Історія Поліни — це історія про силу волі, наполегливість та віру у свої сили. Вона є прикладом для багатьох молодих людей, які мріють про успіх та кар'єру в порту.

Адже порт — це не тільки важка праця та складні механізми. Це також місце, де збуваються мрії і народжуються нові історії успіху. Історія Поліни Сороки — одна з таких історій. І ми віримо, що у неї попереду ще багато перемог та досягнень.

«ІСТОРІЯ НАШОГО ПОРТУ БАГАТА НА ТРАДИЦІЇ, — ЗАУВАЖУЄ НАЧАЛЬНИК ВПК «ПВР» ВІТАЛІЙ БОЗАДЖІ. — ТА ІНОДІ МИ ЗАБУВАЄМО ЯКІСЬ ЇЇ СТОРІНКИ І ТРИМАЄМОСЬ ЗВИЧНОГО ПОРЯДКУ. НАПРИКЛАД, РАНІШЕ ПРОФЕСІЯ КРАНІВНИКА ВВАЖАЛАСЯ СУТО ЧОЛОВІЧОЮ, АЛЕ ЧАСИ ЗМІНЮЮТЬСЯ. СЬОГОДНІ МИ БАЧИМО, ЩО ДІВЧИНА УСПІШНО НАВЧАЄТЬСЯ РОБОТИ НА КРАНІ, І МИ ПИШАЄМОСЯ ЦИМ. ЦЕ ВЖЕ БУЛО У НАШІЙ ПРАКТИЦІ, І Я ВПЕВНЕНИЙ, ЩО ТАКІ ДІВЧАТА, ЯК ПОЛІНА, ГІДНО ПРОДОВЖАТЬ ТРАДИЦІЇ НАШОГО ПОРТУ ТА ВНЕСУТЬ СВІЙ ВНЕСОК У ЙОГО РОЗВИТОК».

АДЖЕ ПОРТ — ЦЕ НЕ ТІЛЬКИ ВАЖКА ПРАЦЯ ТА СКЛАДНІ МЕХАНІЗМИ. ЦЕ ТАКОЖ МІСЦЕ, ДЕ ЗБУВАЮТЬСЯ МРІЇ І НАРОДЖУЮТЬСЯ НОВІ ІСТОРІЇ УСПІХУ.

